

Frit Danmark

2. Aarg. Nr. 4

Udgivet af en Kreds af Danske

Juli 1943

Justitsministeren om den illegale Presse

I et af »Nationaltidende« 9. Juni d. A. givet Interview, Thune Jacobsen har tilstaaet en Korrespondent ved »Stockholms Tidningen«, oplyser Justitsministeren, at Kriminaliteten i Danmark nu er dobbelt saa stor som i Aarene før Krigen. Omtrent i samme Aandedræt tilføjer han, at »man kan godt sige, at Danskerne er fuldstændig klare over, at den tyske Krigsmagt har opført sig udmærket«. En saadan Paastand er en dyb Krænkelser af det danske Folk, som daglig og i stedse voksende Omfang maa lide under Tyskernes systematiske Udplyndring af Stat og Borgere, deres Raaheder, deres Ødelæggelse af Retstilstanden, deres paatrængende Forsøg paa Forvrængning eller Fordummelse af den offentlige Mening, deres Import af Kønssygdomme og deres Eksport af møjsommeligt tilvejebragte Samfundsværdier.

Kun en dansk Minister, som er bleven sjælelig korrumpet, kan overfor Ind- og Udland udstede Vidnesbyrd for »udmærket Opførelse« til de Horder, som vaabenstruttende afløser hverandre i det vaabenløse Danmark. Vi andre vil imidlertid bestemt have os frabedt, at Lakajsjæle taler paa vore Vegne.

Det vilde have været forstaaeligt, om Dr. Werner Best eller en anden af Banditførerne i Gau Danmark havde udtalt sig om Danskerne, som Thune Jacobsen om Tyskerne. Sandelig, disse fremmede Herrer vilde have god Grund til at gøre gældende, at »vi Tyskere er fuldstændig klare over, at langt de fleste danske Myndigheder med Ministrene i Spidsen opfører sig udmærket«. Thi med Rette kan Tyskerne sige, at ingen Fordele kan opnaas billigere, ingen Udplyndring kan fungere saa nemt, intet Overgreb kan ske med mindre Risiko, ingen Frækhed kan lønnes med større Udbytte, ingen Forulempelse kan modtages med større Ydmyghed end i det tysk-besatte Danmark. I hele den Del af Europa, Tyskerne har lagt Haand paa, findes ikke et eneste Land og ingen Folkegruppe, der med samme Fromhed som Danmark lader sig flaa

og hundse — endsige, at Ofrenes Talsmand ligefrem skulde sige Tak og kalde den øvrige Verden til Vidne paa, hvor Tyskerne dog er velopdragne og søde!

Saafernt en Thune Jacobsen ikke paa nogen Maade kunde undgaa at tale til Ind- og navnlig Udlandet, saa vilde han, maa det synes, kun have eet at sige, nemlig dette: Vi er under en haard og streng Nødvendigheds Lov, og vi søger efter Evne at gøre vort Folks Kaar saa lempelige, som det er os muligt.

Lige saa lidt som Erik Søavenius vil formodentlig Thune Jacobsen kunne forstaa, hvor dybt han med sine Udtalelser har krænket, og hvor dødsensfarligt han har skadet Danmark og det danske Folk. Men mellem disse to samvirkende Personer findes dog en iøjnefaldende Forskel: Erik Scaenius er uforanderlig vedbleven at være den indskrænkede Kyniker, der aldrig har kunnet se længere end til Berlin, medens Thune Jacobsen har været en Intellectuel med humanistisk Tilsnit og aaben Horisont, som er bleven et af de mest typiske og sørgeligste Eksempler paa den tyske Besættelsestids korrumpende Indflydelse.

Dette Indtryk bekræftes af andre Udtalelser i det nævnte Interview.

»Sabotagen«, sagde Justitsministeren bl. a., »er i tydelig Stigning, men det er dog kun en ringe Del af Befolkningen, som befatter sig med den... At den betyder en Fare for vort Forhold til den tyske Krigsmagt, er givet. Derfor er det Politiets Pligt at hindre Sabotagehandlinger«.

Hvilken Mangel paa Logik! Og hvilken Upaalidelighed! Organiseret Sabotage mod den tyske Krigsmaskine paa dansk Jord kan (det var Thune Jacobsen tidligere intelligent nok til at begribe) aldrig være Handlinger, i hvilke vide Kredse af »Befolkningen« deltagere, de udføres af enkelte Grupper af modige Mænd og Kvinder, hvis Maal er at tjene Fædrelandet og spare det for unødige Ofre.

Men disse Grupper vilde snart smuldre hen, saafremt det Folk, af hvilket de er udgaaet, stillede sig fjendtlig eller blot misbilligende til deres Virksomhed. Naar Thune Jacobsen nu selv fastslaar, at Sabotagen er i betydelig Stigning, saa har han dermed ogsaa sagt, at de handlende Grupper øges i Tal og styrkes i Vovemod, fordi de middelbart og umiddelbart støttes af et Folk, som omfatter deres øristige og farlige Gerning med Taknemlighed; thi hver Skade, de tilføjer Tyskerne, er et Skridt paa Vejen til Danmarks Frigørelse og i Regnskabets nær forestaaende Time en Post paa Kreditsiden til Lettelse af de kuugende Gældsbyrder en Erik Scavenius' og en Thune Jacobsens Uværdighed har læsset paa det danske Folks Skuldre.

Saa fuldstændig har Thune Jacobsen udslettet sin tidligere Personlighed, at han nu ogsaa taler med tysk Tunge. Sabotage, siger han, øves »kun af Kommuniste og nogle faa ophidsede nationale Elementer«. Havde han tillige sagt »Jøder«, vilde Hitler og Goebbels i ham bedre have genkendt en af deres sande Disciple. Men iøvrigt behøver han ikke yderligere at anstrenge sig: Han er allerede nu sikker paa at komme til at dele Mestrenes Skæbne!

Endelig siger Thune Jacobsen om »den illegale Presse«, at dens Eksistens og Trivsel efter hans Mening skyldes, at »der bevares militær Hemmelighed om en Del Begivenheder«. Er det ikke mageløst? »Militær Hemmelighed« om »en Del Begivenheder« som f. Eks. Udplyndring af alle Værdier, Penge- mølle-Industri med en Kapacitet af 3—4 Millioner om Dagen, Ekspropriering af offentlig og privat Ejendom til Fordel for tyske Krigsforetagender, Kongemagts, Regerings, Rigsdags og Domstoles Umyndiggørelse, Folket tvangsindlagt til Pumpearbejde i den na-

zistiske Plimsoller. Ja, tænk blot, alle disse Smaating er militære Hemmeligheder, som »den danske Befolkning ikke faar Kendskab til gennem den lovlige Presse«, og som derfor kun siver ud gennem den »illegale Presse«!

Paa det nuværende Trin af sin Udvikling søger Thune Jacobsen en Slags Trøst i den, ligeledes til Udlandet adresserede Paastand, at Oplysningerne i den »illegale« Presse kommer »fra Kilder, der ofte er yderst daarligt informerede om de faktiske Forhold, de skriver om«. Ser vi det! Den tyske Udplyndring, Bøllestregerne, Truslerne, Fængslernes Overfyldning — alle disse faktiske Forhold, som den lovlige Presse ikke maa skrive om, oplyses kun mangelfuldt i den illegale Presse! Tænkte vi det ikke nok; Tyskerne opfører sig endnu sjoflere, end der for Tiden er Mulighed for at faa Rede paa, og Thune Jacobsen har valgt blot at billige denne udmærkede Opførelse.

Undertiden kan man fristes til Drømmen: Hvilken Nydelse vilde det ikke have kunnet være sammen med den forhenværende Thune Jacobsen — altsaa inden Utøjet havde ædt sig ind i hans Hjernevindinger — at drøfte det paradoksale, men som Virkelighed ubestridelige Fænomen, at intet Menneske her i Landet lader sig i fjerneste Maade påvirke af, hvad der om Krigen og dens Hændelser positivt siges i den lovlige Presse, medens alle ved, hvad den fortier — og at samtidig den ulovlige Presse sluges af og nyder Tillid i alle Folkets Kredse, uden Hensyn til partipolitiske Standpunkter. I gamle Dage vilde en saadan Iagttagelse af Kendsgerninger have gjort Indtryk paa Thune Jacobsen. Nu har slet Omgangs smittende Sæder aandeligt og nationalt gjort ham til et Vrag.

Herom vidner hans Udtalelser i det svenske Blad.

Denne Krigs Gullaschbaron —

VÆRNEMAGEREN

Blandt dem, der arbejder for Tyskerne, er de farligste Mænd »de pæne Mænd«, Direktørerne eller Fabrikanterne, som hvisker fortroligt til den ene og den anden: »Jeg er blevet tvunget dertil. Jeg kan ikke lide det«. »Det gælder om at holde Landets Produk-

tionsapparat intakt til efter Krigen«. »Hellere beskæftige Folkene herhjemme end sende dem til Tyskland... Men det er ikke rigtigt, at den store Værnemager er blevet tvunget. Sandheden er den simple, at han ikke har turdet sige Nej til den uniformerede Tysker, som

aflagde sit diskrete Besøg hos ham med Værnemagtens Ordre i Lommen. Det er ikke sandt, at han har taget Ordren af Hensyn til sine Arbejdere, som han aldrig har givet andet Arbejde end det, der kunde betale sig for Bedriften. Det, han har villet, er at redde sit eget Skind, selv om han dermed skulde stille sit Produktionsapparat og sin Organisation til Besættelsesmagts Raadighed.

Men een Ting maa man lade de Herrer: ligefrem løbe nogen økonomisk Risiko ved at arbejde for Tyskerne, det er de ikke gaaet med til. Staten maatte garantere, og Staten maatte betale! Maaske har man i nogle Tilfælde virkelig først søgt at komme udenom Ordren ved at forlange høje Priser, kontant Betaling forud og lang Leveringsfrist. Men Bordet fangede. Prisen blev nok trykket lidt — et Kontrolkontor giver jo ogsaa Arbejde til nogle flere »Ansvarlige« — men Pengene kom fra den danske Nationalbank. Tyskerne akcepterede Leveringsfristen, Pengene strømmede ind, og de pæne Værnemagere udstødte smaa tilfredse Suk: de følte deres Tegnebog sikret!

Og disse Værnemagere laver nu Skydevaaben (Dansk Industri Syndikat) og Hundreder af Dele til den tyske Krigsmaskine fra smaa lette Pumpedelev til Radioapparater, Flyvemaskindele, Larvefødder til Tanks, o. s. v., o. s. v. Som Regel hykler de fortsat og højlydt Beklagelse og gentager, at de er tvunget til det.

Det bedste Bevis paa, at dette er forkert, er levendegjort i de mange — og det er heldigvis mange — Firmaer, der har sagt Nej, og er vedblevet med at sige Nej. De Folk er Patrioter. De vender sig med Foragt fra de lettjente Summer, og det er takket være dem, at det — naar alt kommer til alt — kun er lykkedes Tyskerne at plyndre Danmark for en mindre Del af Landets Industri og at det Antal af Virksomheder, som er gledet ind i den tyske Krigsindustri, er begrænset.

De daarlige Danskere, Værnemagerne, skal huske, at der er noget, der hedder Regnskabets Time: den indtræffer, naar de forøvede Nationer har slaaet Vaabnene ud af Hænderne paa Tyskerne. Og vil de ikke forstaa dette, og kan de ikke modstaa de Penge, der bydes dem — ja, saa maa og skal Sabotagen belære dem om noget andet. De skal ikke faa en rolig Nattetime — de skal vide,

at før eller siden vil deres Maskiner og Værksteder blive ødelagt — og det af os selv, inden Englænderne taber Taalmodigheden og bomber dem sønder og sammen. Sabotagebølge efter Sabotagebølge vil skylle over Landet. D'Herrer Værnemagere kan være forvisse om, at vi endnu kun er ved Begyndelsen.

I denne Sabotage maa alle Danske deltage. Hver paa sin Vis og efter sine Forudsætninger. Til de store, altødelæggende Sabotagehandlinger kræves organiserede Grupper af modige Patrioter, som baade har Erfaring og de nødvendige Midler. Men Sabotagen kan udøves paa mangfoldige andre Maader. Arbejderne maa sørge for, at Arbejdsgiveren bliver ked af at udføre tyske Ordre. Funktionærerne maa gøre deres ved at glemme Ordresedlerne, angive forkerte Maal, ombytte Tegninger, Styktal og Dele. Sabotage udøves ikke alene med Bomber. Den kan udøves paa Hundreder af smaa og større — næsten umærkelige, men højst effektive Maader.

Naturligvis gælder det om ved Sabotagehandlinger at ramme de virkelig skyldige: Vi har alle Føling med en eller anden Virksomhed og kan skaffe os Klarhed over, hvor langt den er ude, og dermed hjælpe til, at der bliver slaaet ned, hvor det er paakrævet.

Man skal ikke lade sig lede af løs Snak, der kan stamme fra Nazister eller tyske Provokatører, som med Skadefryd vil se, at vi ødelægger netop den Industri, som Tyskerne gerne saa forsvinde under »Nyordningen« af Europa. Det gælder om, efter nøje Undersøgelse, at sabotere der, hvorfra den tyske Krigsmaskine forsynes med Vaaben og Krigsudstyr. Vi har tidligere bragt udførlige Lister over de største og mest ondartede Værnemager Virksomheder, og adskillige af dem er forlængst ramt af Sabotagens hævnende Haand. Ikke desto mindre kommer der stadig nye til: Vi maa dennegang nøjes med at nævne nogle enkelte:

Fa. F. Bertram Larsen A/S, Wildersgade 26, København, har saa sent som i Maj modtaget Bestilling fra Torpedoversuchsanstalt Eckernförde paa 10 Stk. Vierfach-indiktatoren, Leveringstid 5—6 Mdr., Salgspris 70000 Kr., samt 20 Stk. Ritzschreibgeräte, Leveringstid 5—6 Mdr., Salgspris 80000 Kr.

F. L. Smith, København, har udvidet sin Virksomhed for Tyskerne og fabrikkerer nu Maskiner til Frenstilling af Toluol i en Fa-

brik i Vildmosen, Manganosulfat paa Porcelænsfabriken »Norden« og Kaliumpermanganat paa Danydea.

Smedefirmaet Schæbel, Finsensvej 34, København, er gaaet i Gang med Fremstillingen af et meget stort Parti Tankspæringer.

Torotor, København, der ledes af Nazisten og Værnemageren, Ing. Niels Hansen,

er en af de største Radiøleverandører til Tyskerne.

Anders A. Pindtoftes Maskinfabrik, Valby, er ogsaa stærkt optaget af Værnemageri.

Vi skal senere bringe flere Navne — dersom det ikke bliver unødvendigt, fordi Eksplosionerne allerede forinden har angivet Adresserne!

Læs Bladet og giv det snarest videre til Venner og Bekendte. Vær forsigtig!

Hollænderne forstaar det

Der er i længere Tid ingen Dødsdomme blevet eksekveret i Holland. Aarsagen her til er, at hollandske Patrioter har kidnappet Seyss-Inquarts Datter og har truet med at mishandle og myrde hende, dersom blot een eneste Hollænder bliver dræbt!

Pas paa -

hvad De siger i Telefonen. Drejer det sig om illegal Virksomhed, saa undgaa at ringe Deres Forbindelse op fra Deres egen Telefon. Nævn aldrig Navne. Betjøn Dem heller ikke af saa forblommede Udtryk, at det maa vække Mistanke. Alle mellembys Samtaler aflyttes. Alle Rigstelefonamtaler stenograferes, og i København har Politiet i de nye Barakker i Hambroesgade installeret en Central, hvor Damer fra Rigstelefonen er sat til at aflytte alle mistænkte Personers Samtaler. Lytteholdet rykkede ind 1. Juli, og deres Arbejde omgærdes med den allerstørste Hemmelighedsfuldhed.

Hvad er Hensigten?

Tyskerne raader i Dag over et ikke helt ringe Antal militært uddannede og bevæbnede danskfødte Mænd og Tyskere, der bærer Vaaben, men ikke er Soldater: 5000 Marinevagter, 125 Schalburg-Folk, 2000 Division Viking og 1200 Frikorps Danmark Mænd, 2000 Clausen S.A.-Folk, 500 organiserede Udlandstyskere (»Hjemmeværnsfolk«) og 800 Schutz-Polizei, fordelt

mellem Hillerød og København. Alt i alt ca. 10000 Mand. Det danske Folk spørger — og med Rette — hvad er Hensigten, og hvad foretager Regeringen sig for at bremse denne Udklækning af professionelle Urostiftere og Voldsmænd?

Made in Germany

Det kendte Stempel »Made in Germany« forsvinder efterhaanden fra alle tyske Varer — for at spare paa Arbejdskraft. Til Gengæld sætter de tyske Arbejdere jævnligt paa anden Vis deres Stempel paa de tyske Produkter. Saaledes opstod der forleden paa Charlottenlund Station Brand i en tysk Godsvogn, der i plomberet Stand var paa Vej til Norge. Brandvæsenet blev tilkaldt, brød Vognen op og slukkede Ilden, dog ikke uden at den værdifulde Ladning af Salvorsan (!) og et bedøvende Middel (i 1 cm3 Ampuller) blev stærkt beskadiget. Ilden viste sig at være opstaaet inde i den plomberede Vogn i nogle tæt tillukkede Kasser. Alt tyder paa, at Brands offret er anbragt allerede i Tyskland!

Hr. Eskelund dikterer

12/6 Kl. 13,39: Det til Lørdag Aften planlagte Foredrag af Vicepolitichef Arthur Dahl er bortfaldet. Bladene anmodes om at lade dette ganske uomtalt. Kl. 18.15 har Hr. Eskelund ombestemt sig og meddeler: Bortset fra en stilfærdig Konstatering af, at Vicepolitichef Arthur Dahls Foredrag i Radioen bortfaldt, maa der intet meddeles angaaende det

paatænkte Foredrag eller det Faktum, at det ikke blev holdt.

Vi kan oplyse, at Foredragets Titel var »Hvis Krigen rykker nærmere« — og dette Perspektiv har sandsynligvis virket saa ophidsende paa Nazisterne, at de end ikke vil tillade, at Spørgsmaalet drøftedes i den danske Radio.

Nye Frikorps Uroligheder

Fra Tirsdag den 6. Juli om Eftermiddagen og hele den følgende Uge har København været hjemtaget af Uroligheder og Optøjer, fremprovokeret af Medlemmer af Forræderkorpset. Det var denne gang Medlemmer af Schalburg-Korpset, som gav Bolden op. De havde om Tirsdagen været til Begravelse og kom om Eftermiddagen ind paa Restaurant Skandia, hvor de blev rasende over, at Værten ikke vilde servere varm Mad for dem — de fægtede med Revolverne og truede med selv at ville hente Maden i Køkkenet. Feltgendarmen og Politi blev tilkaldt, og paa Restauratørens Krav blev alle Gæster anmodet om at forlade Restaurationen, hvorefter den lukkedes Resten af Dagen.

Paa Vesterbrogade traf Schalburg-Folkene nogle Frikorps-Folk, som de under stor Hurlumhej fulgte paa Banegaarden. Da de vendte tilbage og drev op mod Raadhuspladsen, var Stemningen urolig. Politiet, der var mandstærkt til Stede, foretog sig intet, men lod roligt Landsforræderne chikanere og irritere de spadserende, saa meget de lystede. Ved 16-Tiden ankom yderligere nogle Marinevægtene, og nu tog Begivenhederne Fart. Paa ringe eller ingen Foranledning glimtede Bajonetterne og knaldede Revolverne. Urolighederne fortsattes ud paa Aftenen, og ialt 16 Danske blev bragt paa Hospitalet. Kun 2 maatte dog indlægges. De øvrige kunde tage hjem efter at være forbundet.

Ordenspolitiets Optræden under Urolighederne, der som sagt fortsattes Ugen igennem, har vakt megen Harm. Naar Nazisterne slog Folk i Jorden og brutalt sparkede dem i Mave og Ansigt, naar de skød eller stak med Bajonetter, foretog Politiet sig intet, men saa roligt til — og

det var Nazisterne og ikke de fredelige Københavnerne, der i Kaappauserne kunde tillade sig at sludre hyggeligt med »Ordenens Haandhævere«. Politiets Optræden gjorde et meget pinligt Indtryk paa den københavnske Befolkning, og det nytter ikke, at Rigspolitichefen opfordrer til at bevare det gode Forhold mellem Politi og Borger, saalænge man indenfor Politiets Rækker tolererer Elementer, der aabenbart ser det som deres Opgave at gaa Urostifternes Ærinde og foretrækker at slaa løs paa værgeløse Kvinder, Børn og Mænd fremfor at bremse de professionelle Urostiftere.

Ogsaa fra Provinsen meldes om Uroligheder, saaledes f. Eks. i Aarhus. Det er den samme Historie, der gentager sig overalt, hvor de forhadte Landsforrædere viser sig.

Regeringen synes kun at øjne een Udvej, nemlig at paalægge Befolkningen at ihukomme Kongens Ord om Ro og Orden. Men det er vanskeligt at bevare Ro og Orden i en By, hvor Borgerne ikke kan færdes paa Gaden uden at blive forulempet, om ikke direkte skudt ned af en Flok Gangstere. Skal Ro og Orden opretholdes, saa maa det forbydes Schalburg-Folk, Frikorps-Folk, og hvad de øvrige Forræderfolk nu kalder sig, at optræde i Uniform paa Byens Gader, og de maa fratages deres Vaaben. Tænk over dette Forslag, Hr. Justitsminister!

Jysk Köpenick-Affære

Redaktionssekretær Rasch ved Randers Amtstidende ringede den 25. Juni Kl. 15 til Udenrigsministeriets Pressebureau og meddelte, at en tysk Befalingsmand, der kaldte sig Major, Dr. Katma, var mødt op paa Redaktionen og havde henvist til, at det ifølge en »Geheimlov« fra Marts Maaned, der havde indskrænket Pressens Rettigheder betydeligt, var forbudt Bladene at bringe Opslag i Vinduerne. Da Randers Amtstidende havde dette og tilmed i stort Format, havde han til Opgave at indkræve en Bod paa 5000 Kr. i sin Egenskab af Presseofficer for Jylland. Han ændrede senere sit Krav til 1000 Kr., saafremt han straks kunde faa en Check paa Beløbet plus 35 Kr. for sin spildte Tid.

Stemningen paa Bladet var meget nervøs, da man kom i Forbindelse med Fuldmægtig Bodenhoff i U. P. Bodenhoff paa lagde Bladet at afvise Majoren, som endnu opholdt sig paa Redaktionen, men da han ikke lod sig afvise, fik Bodenhoff selv en Samtale med ham. Han frabad sig imidlertid Bodenhoffs Indblanding og erklærede, at hvis Boden ikke blev betalt, vilde Redaktøren blive fængslet. Yderligere vilde Bodenhoffs Indblanding foranledige dennes Arrestation og mulige Henrettelse. Man enedes om, at Majoren skulde aflevere en Kvittering paa 1035 Kr., hvilket han gjorde under Protest og Trusler.

Bodenhoff satte sig straks i Forbindelse

med de tyske Myndigheder i København, der morede sig kosteligt over Historien, men U. P. havde dog Mod til at bemærke, at for Redaktioner, der stilledes overfor Værnemagtsrepræsentanter af denne Art, var Situationen alvorlig nok. Baade overfor Redaktionen og overfor Bodenhoff i Telefonen havde Majoren erklæret, at han kom fra Rusland, og der var man vant til, at Sagerne ekspederedes hurtigt. Heri kunde ligge en Trusel af alvorlig Karakter for Bladenes Medarbejdere.

De tyske Myndigheder sendte en Mand fra Aarhus til Randers og har senere meddelt Bladet, at det skete skyldtes, at en syg Mands Nerver havde slaaet Klik.

Danmark efter Krigen

En god Ven af Danmark holdt for et Par Uger siden følgende Tale i B.B.C.s danske Udsendelse:

»Der er sikkert mange i Danmark, som spekulerer over, hvorledes Danmarks Stilling vil blive efter Krigen, og i hvilken Grad denne Stilling vil blive paavirket af Danskernes Holdning nu og i den kommende Tid, indtil Krigen er omme. Mange af dem er klare over, hvor vigtigt det er at svinge over fra passiv til aktiv Modstand, før Freden kommer. Der er maaske andre, som trøster sig med den Tanke, at hvad der end sker, saa vil de Allierede ikke være hævnerrige, og de stoler paa, at Danmarks Uafhængighed og Grænser allerede er blevet sikrede ved det Atlantiske Frihedsbrev. Dette er maaske sandt nok, men det er kun den halve Sandhed: Et Land behøver mere end territorial Ubeskaarethed og Uafhængighed, det behøver Markeder og Varer og en respekteret Stilling blandt Nabostaterne.

Maaske er det rigtigt nok, at vi ikke med Overlæg vilde lade Danmark undgælde, hvis det skulde ske, at Landet ved Krigens Afslutning ikke havde hjulpet aktivt med til den fælles Sejr. Men jeg kan ikke se, hvorledes Danmark i Praksis skulde undgaa at blive udsat for en Nedsættelse i almindeligt Omdømme og en Tilisesættelse, som vilde faa alvorlige Følger. Det drejer sig ikke her om Trusler, men om en naturlig Følge af Begivenhederne. Lad mig forklare, hvad jeg mener: ... En moderne Stat behøver — som Churchill sagde — fire Aar til at skifte over fra Fredsstyre til Krigsfod. ... Det vil ogsaa tage lang Tid at skifte tilbage til Fredstilstand.

Der er allerede gjort meget forberedende Arbejde, men meget maa vente, og det kan ikke undgaas, at der i Overgangsperioden vil komme en Tid, hvor det overstiger de forenede Nationers Resourcer og Organisation at tage sig af alt og alle. I dette Tidsrum vil der nødvendigvis gøre sig en Rangforordning gældende blandt dem, der trænger til Hjælp, og det vil gøre stor Forskel, om man staar blandt de første eller blandt de sidste paa Listen. I Begyndelsen vil der ikke være saa meget af noget som helst, at det vil kunne strække til at naa Raden rundt. Dette blev jeg tydeligt mindet om ved at læse en Arøkel om Irland i Evening Standard, skrevet af Professor Joad. Han forklarede, at skønt der er 100000 Ir-lændere, der gør Krigstjeneste i de britiske Styrker, har Irland ført en meget forsigtig Neutralitetspolitik, og Artiklen slutter:

»Jeg tillader mig at fremhæve, at der rimeligvis vil være Knaphed paa Raamaterialer og færdige Varer, naar Krigen er forbi, og at de forenede Nationer vil blive nødt til at fordele disse Varer efter en Prioritetsrækkefølge. Hvem vil staa først i Rækken? — Vil Irland? Selvfølgelig ikke — Polen, Tjekoslovakiet, Holland, Belgien, Frankrig — kort sagt, de forarmede Nationer, som nu er vore Allierede — det er dem, der vil have Førsteret. Og for Øjeblikket er det ikke nemt at se, hvilket Nummer i Rækken Irland vil faa.

De vil saaledes kunne forstaa — rent bortset fra de andre Hensyn — hvor betydelig

en materiel Interesse, det har for Danmark, at det inden Krigens Udgang bliver uomtvisteligt klart for Verden, hvor Danmark staar.

Danske Officerer til Østfronten

I Maj Maaned modtog den danske Regering en Note fra den tyske Regering, hvori Nazisterne krævede den danske Hærs Afvæbning. Samtidig iværksatte Besættelsestropperne i al Stilhed en systematisk Undersøgelse af de danske Garnisoners Forhold, Officerernes Indkvarteringer, Vaabenlagrenes Størrelse osv. — Rigsdagen blev ikke gjort bekendt med Noten, men Scavenius søgte Bests Hjælp til at løse Vanskelighederne. Tyskerne rykkede nu ud med deres egentlige Formaal med at skabe Konflikt, idet de forlangte Officerer og navnlig Underofficerer udkommanderet til Tjeneste paa Østfronten. Som dansk Modforslag tilbød Regeringen at sende en Studiekommission til Krigsskuepladsen, men da dette naturligvis ikke tilfredsstillede den nødstedte tyske Krigsmagt, blev det Kompromis indgaaet, at Krigsministeriet skulde søge at lokke vore Befalingsmænd til frivilligt at melde sig under de tyske eller finske Faner. Det skete i en Skrivelse fra Forsvarsminister Brorson af 1. Juni 1943 til Hærens Afdelinger. Der loves heri de eventuelle Liebhave-re en Række Begunstigelser, der er i Strid med Hærlovens Bestemmelser, bl. a. skal Tjenesten i det fremmede medregnes ved Bedømmelsen af Vedkommendes Forfremmelsesmuligheder (underforstaaet: virke befordrende paa disse), Tjenestetiden som Frivillig medregnes ved Beregningen af Alderstillæg og Pension, og efter Ansøgning kan man forvente Dispensation fra den Pligt til mindst to Aars Tjeneste i den danske Hær, der paahviler enhver Elv paa Officers- og Officiant-skolerne.

Denne Skrivelse havde været forelagt Samarbejdsudvalget, men mødte her konservativ Modstand. — Regeringen havde imidlertid som sædvanlig paa Forhaand bundet sig overfor Best, og maatte derfor sætte sig udover slige parlamentariske Vanskeligheder og sendte egenmæssigt

Skrivelsen af Sted. En Forespørgsel om Forholdet fra Dansk Samling til Forsvarsministeren blev stemt ned af de 5 Samlingspartier og Nazisterne, og i Debattens Løb fik Fritz Clausen Lejlighed til at takke Forsvarsministeren, fordi han havde sat sig ud over alle „smaalige parlamentariske Krav“, og udtalte sin „Forhaabning om, at den højtærede Forsvarsminister vil fortsætte denne Linje til Gavn for vor fælles Kamp mod Bolsjevisme og Jødedom“.

Regeringen kan med Rette indkassere dette Haand- og Skulderslag. Til Forsvar for Indrømmelsespolitikken er det altid blevet hævdet, at den danner Værn mod Nazistyre af vort Land, og at selv Scaveniusregeringen vilde modsætte sig i hvert Fald to tyske Krav: Om Jødelove og om Soldater til Østfronten. Nu er ogsaa disse to Skanser faldet uden Sværds- slag. Man forvalter i Nazismens Aand, opfylder gradvis alle tyske Ønsker og sætter sig om nødvendigt udover Lov, Ret og Parlamentarisme.

Glædeligt nok har hidtil kun tre Befalingsmænd ladet sig lokke, nemlig Løjtnant Tretow-Loof, Løjtnant Clauson-Kaas og Løjtnant Havnbøl, Jydske Dragonregiment. Deres Bortgang vil næppe betyde noget Tab for Hæren!

Lægernes Vidnepligt

I første Halvdel af Juni tillod Sikringspolitiet i Aarhus sig at ringe rundt til forskellige Læger for at spørge, om de paa-gældende den 27. Maj og følgende Dage havde behandlet en Mand med Skudskaar. Naar Lægerne svarede, at det kunde de ikke udtale sig om, idet de henviste til deres Tavshedspligt, spurgte Politiet, om de kendte Konsekvenserne af dette Afslag.

Pinselørdag modtog 29 aarhusianske Læger derefter Paabud om at møde som „Vidner i en Arrestantsag“. Retten blev sat d. 15. Juni paa Tinghuset i Aarhus. Kriminaldommer Bjardon ledede Mødet. Dommeren rettede først Forespørgsel om, hvorvidt Lægerne var villige til at udtale sig som ønsket i en Arrestantsag. Alle afslog dette, og forskellige Læger tog Ordet for at rette Forespørgsler og Indvendinger, saaledes at Mødet nærmest formede sig

som et Krydsforhør af Politiet, repræsenteret ved Politifuldmægtigen. Refererende til Vidneindkaldelsen, hvoraf det fremgik, at man mødte i Anledning af en Arrestant-sag, spurgte man først, om der overhovedet var en Arrestant. Dette blev bejaet. Man spurgte, om det var denne Arrestant, der var saaret, hvorpaa Dommeren svarede, at Retsmøderne i denne Sag var hemmelige, saa han kunde ikke besvare Spørgsmaalet. Lægerne protesterede herefter over Politiets mærkelige Fremgangsmaade, hvorefter Dommeren trak sig tilbage for et Øjeblik senere paany at vise sig og afsige Kendelse om, at Lægerne var pligtige til at udtale sig. Herpaa svarede Kredsforeningstformand, Dr. Holst, at

Som det kan gaa —

For nogen Tid siden indbragtes paa Frederiksberg Hospitals Skadestue en Mand, som under sit Arbejde som Sabotagevagt havde faaet et Slag i Hovedet. Desværre ikke tilstrækkelig kraftigt, for det lykkedes ham at tilkalde tre andre Sabotagevagter, der havde Held til at paagribe „Forbryderen“. Politiet blev straks telefonisk alarmeret og faa Minutter senere ankom tre civilklædte Betjente, som efter Forevisning af Politiskilt fik Arrestanten udleveret, hvorefter Selskabet kørte bort i den ventende Vogn.

5 Minutter senere ankom det rigtige Politi med fuld Udrykning!

man stadig ikke ønskede at besvare Spørgsmaalet. Paa Dommerens Spørgsmaal, om alle var enige heri, brød den nazophile Røntgenoverlæge Dr. med Wagner ud og meldte sig som villig til at udtale sig, selv efter at Dommeren paany havde indskærpet ham hans Pligter og Ansvar som Vidne. Overlæge Wagner stod fast ved sin dristige Beslutning og bevidnede, at han ikke havde behandlet nogen saarede i nævnte Tidsrum.

For at understrege, hvor meningsløs Politiets Indkaldelse af „Vidner“ havde været, traadte Professor Bent Andersen frem og meddelte — nærmest for at man ikke skulde faa det Indtryk, at det var ham, der holdt Retten for Nar ved at give Møde — at han havde været berøret i det nævnte Tidsrum, saaledes at det ialfald i hans Øjne saa pudsigt ud, at han skulde optræde som Vidne i en Sag, der var udspillet de nævnte Dage. De resterende 26 Læger appellerede Rettens Kendelse til Landsretten.

Dersom Landsrettens Kendelse skulde gaa Lægerne imod, opfordrer vi dem til at lade Appellen gaa til Højesteret. Det maa ikke komme dertil, at danske Frihedskæmpere, som under Udøvelsen af deres farifulde Arbejde kommer til Skade, ikke trygt skal kunne henvende sig til danske Læger og modtage den fornødne Hjælp, og Almindelig Dansk Lægeforening bør forstaa, at her er et Punkt, hvor der ikke maa gives efter. Det er ikke alene Lægernes Tavshedspligt, det gælder, det er deres nationale Ære, deres Værdighed som Danske!

Sabotagens Resultater

Der findes endnu Mennesker i Danmark som lader sig forblinde af vor ensrettede Presses ligesaa ensrettede Meddelelser om, at Sabotagen kun skader danske Interesser osv. Det er os ikke muligt af Pladshensyn blot tilnærmelsesvis at rede-gøre for den seneste Tids Sabotagehandlinger og deres ødelæggende Betydning for den tyske Krigsindustri. Men vi vil dog fremdrage nogle enkelte Eksempler, som belyser ikke alene Sabotagens syste-

matiske Karakter, men tillige dens skadegørende Virkning overfor den tyske Krigsmagt.

Den 27. Juni brændte Hellebæk Klædefabrik. Dagspressen meddelte, at den udelukkende var beskæftiget med at producere Klæde til Hjemmemarkedet. Meget muligt. Men paa Fabrikens Grund havde Værnemagten opmagasineret 90 Tons Olie til Brug i de tyske Befæstningsværker langs Nordstranden. Det var disse 90 Tons

Olie, der brændte saa voldsomt, at Baalet kunde ses helt til København.

Den 30. Juni ødelagdes Transformatoren i Aarhus Motorkompagni. Dels reparerer Aarhus Motorkompagni et meget stort Antal tyske Biler, dels leverede Transformatoren Strøm til mange Virksomheder paa Aarhus Havn, bl. a. det jyske Kølehus og Isværk, hvor Tyskerne havde opmagasineret store Mængder af de Levnedsmidler, de har ranet her i Landet.

Den 22. Juni ødelagdes Glud & Marstrand i København. Maskinhuset med 5 Turbiner forsvandt fra Jordens Overflade, saa voldsom var Eksplosionen; et Maskinværksted og en Pudsestue i Nærheden ødelagdes ogsaa totalt. G&M fremstiller bl. a. Lavetter til Maskingeværer og forskelligt Specialværktøj til Nazityskerne, og det virker derfor mere end besynderligt at høre G&Ms Direktør ud tøde de sværeste Forbandelser mod de Frihedskæmpere, „der har ødelagt hans Fabrik“. Han burde betænke, at de Maskingeværer, han er med til at fremstille, muligvis vil blive anvendt til at meje hans Trosfæller ned med i Polen eller andetsteds, hvor Nazisterne regerer.

Den 2. Juli ødelagdes en Afdeling i Thriges Fabrikker i Odense. Det var den Afdeling, der udelukkende arbejdede for Tyskerne. Alle Maskiner ødelagdes. Store

Mængder Materiale brændte, bl. a. 87 Tons dyrebare Kobbertraad!

Jamen Hørskætteriernes — vil maaske nogle indvende. Nuvel. Hørskætteriernes hele Produktion gaar til Tyskland. Det hævdes ganske vist, at vi faar Varerne igen, naar de er forarbejdede. Men dette lyder mindre end sandsynligt, naar man kender de Kvaliteter, der importeres sydfra, og samtidig bemærker sig, hvor vanskeligt det efterhaanden er at fremskalfe rene Hørvarer. Naar hertil føjes, at det genrøiste Hørskætteri i Skævinge, som ødelagdes den 4. April, nu bevogtes af 15 Sabotagevagter med den stedlige nazistiske „Fører“ i Spidsen og alle svært bevæbnede, vil man forstaa, at det næppe er rene danske Interesser, som vogtes saa vel.

Det er tillige værd at bemærke sig de Krav, som Parlamentsmedlem Sir Archibald Southby den 8. Juli fremsatte i det engelske Parlament om Luftbombardement af danske Virksomheder. Bombardementet af B&W den 27. Januar viste, hvilke alvorlige Følger selv det mest hensynsfulde Luftangreb faar for Civilbefolkningen. Skal vi undgaa saadanne ødelæggende Bombardementer, hvor ogsaa civile danske Interesser rammes, da har det danske Folk kun eet at gøre: Med alle Midler at forstærke Sabotagen i alle dens Former.

Regeringens nyeste Skændsel

Den 2. Juli vedtoges i Folketinget Justitsministerens Forslag om Pligten til at stille Skydevaaben og Motorkøretøjer til Raadighed for Politiet. Loven blev i sidste Øjeblik udvidet med Bestemmelsen om, „naar Hensynet til Krigsforholdene gør det nødvendigt, da at kræve Jord og Bygninger afgivet til Brug eller offentlig Eje mod fuld Erstatning eller at paalægge Ejere eller Brøgere af fast Ejendom m. v. saadanne Indskrænkninger i deres Raadighed, som det angivne Hensyn nødvendiggør“. Det var Indenrigsministeren, der stillede dette Ændringsforslag til Thune Jacobsens Lov.

Det nye Lovforslags Forhistorie er følgende:

For et Par Maaneder siden henvendte

man sig fra Indenrigsministeriet til Direktør Vilhelm Lodberg, som driver Restaurant Lodberg i Paladsteatrets Bygning, og anmodede ham om at sælge sin Forretning til Værnemagten, som meget ønskede at overtage den. Direktør Lodberg, der tidligere fra tysk Side var blevet anmodet om at sælge sin Forretning, og som havde stillet sig afvisende, fik nu af Ministeriet at vide, at han kunde forlange af Tyskerne, hvad han vilde, det spillede aldeles ingen Rolle. Ministeriet tilføjede, at det helst var fri for at have yderligere med den Sag at gøre, og at Lodberg nu selv kunde videreføre Forhandlingerne med Værnemagten. Men saa let skulde det nu ikke føje sig. Direktør Lodberg nægtede bestemt at sælge og

lod gennem sin juridiske Raadgiver, ORS. Peter Poulsen, Departementchef Sauerbrey og Indenrigsminister Jørgen Jørgensen forstaa, at han blev, hvor han var, og at Tyskerne, hvis de vilde have hans Restaurant, maatte smide ham ud.

For at gøre dette muligt, sørgede man for Vedtagelsen af den omtalte Lov. Den Støtte, Direktør Lodberg fandt i Indenrigsministeriet, svarer nøje til den, Redaktørerne finder i Udenrigsministeriet, og til den, som det danske Folk i det hele taget, naar det trues paa Frihed og Ret, finder hos de øverste Myndigheder. Endnu en Gang har et af vore Ministerier bevist, at det ikke er danske Borgeres Tary, det stræber efter at beskytte, men at det viligt udfører Haandlangervirksomhed for de tyske Nazister.

Iøvrigt kan det oplyses, at Indenrigsministerens Forslag oprindeligt var endnu mere vidtgaaende: det indeholdt Paragrafer om Ret til Beslaglæggelse af Fabrikker med Driftsmateriel og af Boliger til privat Indkvartering.

Det lykkedes at faa Fabriksparagraffen

strøget, denne fandt det justitsministerielle Udvalg, der behandlede Thune Jacobsens oprindelige Forslag, og som ogsaa skulde tage Stilling til de indenrigsministerielle Paafund, var for meget af det gode. De samme Herrer syntes ogsaa, det var for galt med Indkvarteringerne. Det vilde de ikke være med til — paastod det — indtil en Venstremænd sindigt gjorde dem opmærksom paa, at Knud Kristensen i et ministerielt Cirkulære af 4. Juli 1941 allerede havde ordnet dette Spørgsmaal. Ifølge Knud Kristensens Cirkulære har Tyskerne Ret til, naar de ønsker det, at rekvirere Privatboliger til Indkvartering af Soldater. Reglen er, at en General kan rekvirere Værelser for 2 Kr. pr. Døgn, en Oberfeldwebel skal for et Værelse betale 1 Kr. og Menige slipper med 60 Øre for et Sengested.

Saa behøvede man altsaa ikke længere at bekymre sig om den Side af Sagen, og det var naturligvis en stor Løttelse.

Det Jacobsen-Jørgensenske Lovforslag blev vedtaget i Folketinget med fuld Musik. Kun Dansk Samlings Folk stemte imod.

Danmarks Bibliotekarere protesterer mod Biblioteksdirektør Døssings Internering

Som omtalt i FRIT DANMARKS Majnummer blev Biblioteksdirektør Th. Døssing den 9. April 1943 løsladt efter at have faaet en Dom paa 4 Maaneders Hefte. Han havde da tilbragt Tiden fra 9. Decbr. 1942 henholdsvis i tysk og dansk Fængsel, og den ovennævnte Dom gik derfor lige op med Varetægtsarresten. Han skulde altsaa herefter være en fri Mand, som kunde genoptage sin betydningsfulde Gerning ved Statens Bibliotekstilsyn. Imidlertid blev han umiddelbart efter Løsladelsen interneret — denne Gang dog i sit Hjem i Humlebæk — og har siden ikke maattet virke i sin Stilling som Leder af dansk Folkebiblioteksvæsen. Som Protest mod den Uret, der herved er overgaaet Biblioteksdirektøren, samledes Søndag den 30. Maj 1943 i Roskilde ca. 100 Bibliotekarere fra hele Sjælland og vedtog en Resolution,

som den 10. Juni blev overrakt Justitsministeren. — Resolutionen har følgende Ordlyd:

„Foranlediget ved det Skridt, der efter Forlydende paatænkes imod Biblioteksdirektør Th. Døssing efter hans Løsladelse den 9. April, hvorved han forhindres i at genoptage sin Embedsvirksomhed, protesterer undertegnede saa kraftigt som muligt imod, at han uden Grundlag i Dommen af 9. April, imod al dansk Lov og Ret og til stor Skade for dansk Folkebiblioteksvirksomhed fjernes fra den Virksomhed, han har ledet i en Menneskealder.

Idet Undertegnede giver denne Protest, indsendt af vore Organisationers Formænd den 3. Maj, samt den Protest, der er afgivet af Danmarks Bibliotekforenings Hovedbestyrelse den 27. Maj, vor fulde Tilslutning, udtaler vi — da det nu fore-

ligger som en Kendsgerning, at Biblioteksdirektør Th. Døssing ikke har faaet Lov til at genoptage sin Virksomhed — vor Harne over, at de danske Myndigheder vedblivende finder det i sin Orden at fratage Biblioteksdirektøren hans Embedsfunktioner, berøve dansk Folkebiblioteksvæsen dets Førstekraft og derved ubegrundet udsætte os for et uerstatteligt Tab i vort Arbejde“.

Denne Protestresolution blev eenstemmigt vedtaget paa Mødet i Roskilde, underskrevet af de 100 tilstedeværende Bibliotekarere og sendt ud til alle Bibliotekarer i Danmark til Underskrift. Den fik ialt 433 Underskrifter.

Best utilfreds med Pressen

Dr. Best er atter utilfreds med den legale danske Presse. Gennem sit Talerør Kontorchef Eskelund har han ladet meddele, at han vil se sig nødsaget til at forlade sin gamle, størstedende Pressepolitik og indføre rigoristiske Bestemmelser. Det er Opsætning og Overskrifter, han er fortrønet over. Systematisk fremhæve alle Minusmeddelelser, siger han, og det paa en saadan Maade, at Tilfredsheden ligefrem straalere ud af Bogstavern. Hr. Best maa være en yderst sensibel Herre. Bladenes Overskrifter er som Regel altid hentet direkte ud af de af Hr. Best godkendte Telegrammer. Vi andre er saa sandelig ikke imponerede af den legale Presses Indsats og finder, at den alt for villigt gaar den tyske Propagandas Ærinde og oftest er under Lavinaalet af, hvad man kunde forvente og forlange af en dansk-sindet Presse.

Nyt Forræderkorps

Der gøres for Tiden Forsøg paa Hvervning af Medlemmer til et nyt nazistisk Korps, „v. Schalburg Korpset“, under Ledelse af Frikorps Danmarks Chef, Martinsen. Korpset har Skole paa Høveltegaard og er underlagt tysk Ledelse. Der er hidtil uddannet 40 Mand, og nok et Hold er under Uddannelse. Det er Hensigten, at Korpset skal anvendes i „givet Til-

fælde“ som særligt Politikorps, der skal optræde i Samarbejde med det tyske „Hjemmeværn“. Korpset er iklædt sorte Uniformer med Benklæder, der nærmest ligner Skibukser.

Nazister indenfor dansk Atletiksport

Man bør vogte sig for to ledende Mænd indenfor dansk Atletik. Den ene er *Disponent Svend Jensen, Nystedvej 11, Valby*, der indtil i Aar har været Formand for Dansk Atletik Forbund, og som bl. a. var med i Nazisternes Tog til Landsoldaten. — Den anden er *Administrator J. Bojesen Barsøe, Aagade 112, København*. Ved et Møde hos den nazistiske Overlæge Charles Hindborg, Usse-rød, fremlagde B. B. en stor skriftlig Redegørelse for, hvorledes dansk Idræt skulde nyordnes, „naar vi om 14 Dage kommer til Magten“. Ikke desto mindre forsøger B. B. paa forskellig Vis at bilde sin Omgangskreds ind, at han er en god dansk Mand. Han har i mange Aar været Formand for Københavns Atletik Forbund, men blev fjernet i Aar.

5 Aars Tugthus

for »tyskfjendtlig Indstilling«

Som man vil huske, blev den unge Disponent Gustav Lumbye i Kolding, der var tiltalt for Attentatet paa Højskolehjemmet i Kolding, frifundet for denne Anklage, men fik samtidig en Dom paa 3 Aars Fængsel for andre Forseelser af illegal Art. Paa Foranledning af det danske Retsvæsen fik den unge Mand sin Sag genoptaget. En særlig tysk Domstol kom til Landet og behandlede Sagen med det Resultat, at Lumbye fik sin Straf forhøjet til 5 Aar og 4 Maaneders Tugthus, de 4 Maaneder betragtedes som udstaaet med Varetægten. Han dømtes denne Gang for „tyskfjendtlig Indstilling“. Vort danske Retsvæsen gør sig fremdeles smukt bemærket.

Zoneredningskorpset som Tyskernes Hjælpere

I Aarhus Stiftstidende Onsdag den 23. Juni 1943 finder vi følgende Annonce: »SABOTAGEVAGTER — Til den af os i Samarbejde med den tyske Værnemagt oprettede Bevogtningstjeneste af Byggepladser m. m. søges snarest et Antal dertil kvalificerede Folk. Henv. Eckersbergsgade 9. — Zoneredningskorpset«. Giv dette »danske« Firma et passende og værdigt Svar.

Den 19. Juni tilflød der København 2600 Kasser røgede Sild. Inden For-
delingen til Detailhandlerne blev de
2000 Kasser fjernet — af Tyskerne.

Falsk Invasionsalarm

Mandag den 21. Juni indløb der Melding til Luftværnets Hovedcentral om Bombardement af midtjydske Byer og Landsætning af Faldskærmsjægere. 40 Natjagere gik og fra Kastrup Lufthavn, og der blev udlagt Taageslør langs Kysten for at besværliggøre Landgangen. Saa indløb der Besked om, at det var en Melding om Luftværnsøvelse i Tønder, som af en Fejltagelse var sluppet for langt ud. Begivenheden tjente ikke til at styrke Tyskernes i Forvejen bristefærdige Nerver. Overalt i Landet har Værnemagten holdt store Øvelser med det Formaal at afværge et Invasionsforsøg. I København har det undret mange Mennesker, at Tyskerne er dukket op paa Gaderne i fuld Krigsmaling. Paa Amager har tyske Soldater uden forudgaaende Varsel omringet Huskareer og undersøgt Ejendommene for Faldskærmsjægere. Fra Nørresundby meldes, at alle Gader, som fører til Broen, er blevet blokeret med »spanske Ryttere«, pigtraadsforsynede Jernrammer, som umuliggør Færdsel. Som Eksempel paa, hvor alvorligt Tyskerne tager Invasionstruslen, kan det nævnes, at

paa alle større Gaarde, hvor der er mere end een Indkørsel, maales Indkørslerne, og i Tilfælde af, at de er saa brede, at en Tank kan passere, bliver den ene Indkørsel blokeret af en spansk Rytter.

Stikkere

4 unge Mennesker vilde fornylig flygte til Sverige. De kom i Forbindelse med en Svend Aage Spang Larsen, kaldet »Ingeniøren«, Studiestræde 41, Medindehaver af en Smalfilmforretning, DAN ADRESS (Gothersgade 91). Han lovede at hjælpe dem og skaffede dem Forbindelse med 2 Mænd, Svend Aage Orla Petersen (kalder sig Bülow) og Jens Aage Christensen (ejer en Villa paa Cameronsvej). Disse to satte mod en klækkelig Betaling de unge Mennesker i Forbindelse med en tysk Kaptajn. Da de — ogsaa mod Betaling — var kommet om Bord paa Skibet, kom der — ganske uventet! — en Razzia, hvorunder Flygtningene blev fundet.

Værnemagerne som Prisfordyrere

Firmaet Smith & Co. A/S, Odense, der arbejder for Tyskerne, har meddelt sine tilbageværende danske Kunder, at det fremtidig vil beregne sig et Tillæg paa 1,5 pCt. i Anledning af, at det har ansat Sabotagevagter paa Fabrikken.

Gunnar Larsen paa Tærne igen

F. L. Smith (Gunnar Larsen) forhandler i disse Dage med Københavns Kommune om Opførelse af en stor Flyvemaskinefabrik paa et Areal i Københavns Sydhavn ved Siden af Ford-Fabrikkerne. Det er Hensigten, at Fabrikken skal producere Sports- og Ambulanceflyvemaskiner — men først til Brug efter Krigen, forsikrer Hr. Gunnar Larsen. Fabrikken skal være færdigopført i indværende Efteraar. Tør man heraf slutte, at Gunnar Larsen er af den Mening, at Krigen allerede vil være forbi til den Tid?

NAAR DE HAR LÆST DETTE BLAD, SAA SEND DET VENLIGST
TIL SLÆGTNINGE, VENNER ELLER BEKENDTE PAA LANDET!